

Els desafiaments de Benet XVI

Article de mons. Xavier Echevarría, prelat de l'Opus Dei, publicat al diari "Clarín", Argentina, el 9 de maig de 2005.

11/05/2005

La tarda del passat 19 d'abril, quan la "fumata blanca" va anunciar que ja havia estat triat el nou Papa, la gent —que abarrotava la plaça de Sant Pere— engegà un incontenible aplaudiment i consta que el mateix va succeir en tantíssimes altres ciutats i països. Ningú sabia qui era.

Les corals manifestacions de goig no eren per a aquesta o aquella persona. Eren ja per al Successor de Sant Pere i Vicari de Crist a la terra. Es va verificar una vegada més el que fa tants segles escriví Sant Ambrós: «Ubi Petrus, ibi Ecclesia». Ja des d'aquell moment l'Església i tots els seus fills estàvem gojosos amb el nou Romà Pontífex. Poc menys d'una hora després vam conèixer Benet XVI i rebíem la seva benedicció apostòlica.

Sentíem llavors l'emoció de comprovar una vegada més que el Successor de Pere està amb tota l'Església i l'Església exulta amb la seva presència.

Passades les hores, es comença a reflexionar sobre el que s'ha viscut amb tanta alegria. La brevetat del Conclave —tot just 24 hores— ha estat objecte de no pocs comentaris. Dintre de l'única mare Església

existeixen legítimes diferències de llengua, de mentalitats, d'experiències. Però l'Esperit Sant les fa confluïr quan es busca a qui millor pot conduir l'Església, per afrontar els reptes que la nostra època planteja, continuant de forma dinàmica i creativa l'obra de l'estimadíssim i inoblidable Joan Pau II.

L'última homilia pronunciada abans de la seva elecció a la càtedra de Pere, i el primer missatge de Benet XVI, el matí del 20 d'abril, permeten traçar una imatge sintètica dels desafiaments que s'han d'afrontar i als quals el Papa no deixarà de donar resposta. La fe en Crist, Senyor i Redemptor nostre, és el centre en el qual convergeixen els reptes del nostre temps i del qual neix també la resposta adequada. D'aquesta consciència procedeix la petició perquè el Senyor «ens doni un nou pastor segons el seu cor, un pastor

que ens guiï al coneixement de Crist, al seu amor, a la veritable alegria», petició de la Litúrgia que el Cel ha escoltat.

Arribar «a la unitat de la fe i del coneixement del Fill de Déu, a l'home perfecte, a la mesura de la plenitud de Crist» (Ef 4, 13), és la tasca que cada nova generació cristiana ha de realitzar. En els nostres dies són molts els corrents ideològics i les modes intel·lectuals que sachsen a qui es proposa recórrer el camí de la fe.

Amb la fe obrim el nostre cor a la misericòrdia salvífica de Déu. La misericòrdia de Déu és una afirmació gojosa, una realitat positiva que a ningú fereix i a tots omple de pau i esperança. Però la divina misericòrdia posa un límit al mal, com deia Joan Pau II. I el «pare de la mentida» (Jn 8, 44) se sent ferit i cerca contínuament formes noves de resistència, per a apartar-nos amb

subtils enganys de la fe en el Credo de l'Església, fent-nos pensar que, per a estar a l'alçada dels temps que corren, cal deixar-se dur per qualsevol vent de doctrina (cf. Ef 4, 14). Només qui llegís superficialment certs trets de la nostra cultura i no pocs esdeveniments de la nostra època, podria pensar que s'està exagerant.

Afortunadament això és només una part, que fa soroll i causa pena, però només una part. Benet XVI ens recorda un fet que està a la vista de tots: «els funerals de Joan Pau II han estat una experiència veritablement extraordinària, en la qual d'alguna manera s'ha vist la potència de Déu que, a través de l'Església, vol fer de tots els pobles una gran família, mitjançant la força unificadora de la Veritat i de l'Amor».

Tots els quals afluïen espontàniament a Roma, també no

catòlics i no creients, afrontant de bon grat esperes i incomoditats, per a donar un darrer i commogut adéu a qui per gairebé tres decennis ens va guiar en el camí de la fe, eren el fruit que la generosa terra retorna a qui sobre el seu sòl va treballar amb totes les seves forces, lliurant-se a la vista de tots fins a l'últim respir. Clar es presenta l'exemple de la santedat, que ens crida a donar la vida amb generositat per a dur a Crist a tots els racons del món. «Ens ha d'animar una santa inquietud —escoltem al llavors Cardenal Ratzinger en l'homilia del dia 18—: la inquietud de dur a tots el do de la fe, de l'amistat amb Crist. En veritat, l'amor, l'amistat de Déu se'ns ha donat perquè arribi també als altres. Hem rebut la fe per a donar-la a uns altres», i amb la fe hem d'oferir també la nostra disponibilitat per a cooperar, amb una actitud de diàleg obert, en la construcció d'un

veritable desenvolupament social, en la justícia, la llibertat i la pau.

Benet XVI ha traçat les grans línies programàtiques del seu pontificat. L'Església ha de continuar el seu camí, durant aquest tercer mil·lenni, il·luminant la vida humana amb la llum de l'Evangelí, que amb l'ajuda de l'Esperit Sant va aplicar al nostre temps el Concili Vaticà II, l'actuació del qual ha de prosseguir. Particularment durant aquest any, l'Eucaristia, cor de la vida de l'Església i font de la seva missió evangelitzadora, serà el centre permanent del ministeri petrí al qual ha estat cridat el nou Romà Pontífex. Amb la força de l'Eucaristia s'ha de buscar, amb obstinació eficaç i en l'única veritat, la plena unitat entre tots els que creuen en Crist, impulsar el diàleg teològic i emprendre els passos concrets que moguin els cors cap a la unió. Sobretot és necessària la conversió interior, pressupost

necessari del veritable progrés en el camí de l'ecumenisme. No s'estalviarà esforços en la promoció del diàleg entre les cultures i de la pau, perquè de la mútua comprensió neixin les condicions d'un futur millor per a tots. Benet XVI continuarà la sol·lícita atenció de Joan Pau II cap als joves, perquè ells són el futur i l'esperança de l'Església i de la humanitat. I abans de res el Sant Pare declara que la seva tasca consisteix a fer resplandir davant els homes i dones d'avui la llum de Crist, i amb aquesta consciència es dirigeix obertament a cadascun, també als que segueixen altres religions i als que simplement busquen una resposta als problemes fonamentals de l'existència humana.

Benet XVI es disposa a emprendre aquestes tasques confiat en l'ajuda de Déu, en les nostres oracions i en la nostra fidelitat a Crist. Posa enterament al servei de la seva alta

missió els molts dons que Déu li ha concedit. La seva profunda intel·ligència teològica i la seva no menys profunda pietat, l'experiència adquirida en tants anys de servei a l'Església com estret col·laborador de Joan Pau II, la seva precisa visió del drama de la secularització i del relativisme, la delicadesa i sensibilitat que bé coneixen tots els que l'han tractat de prop —i que tan lluny estan del clixé difós per algun desaprensiu—, la seva capacitat d'escoltar i d'apreciar el parer dels altres, la seva amplitud d'horitzons, que ha mogut a alguns d'entre els més importants intel·lectuals europeus del nostre temps a voler dialogar públicament amb ell.

En aquests primers dies del seu pontificat més d'una vegada s'ha referit a si mateix al·ludint a la fragilitat dels instruments insuficients que el Senyor es digna emprar. Els homes se senten

insuficients quan Déu s'apropa per a confiar-los una missió. Nosaltres, fills de Déu i de l'Església, sabem que és l'hora de la unitat, de la qual el Successor de Pere és principi i fonament visible. Ja des d'ara es mereix l'afectuosa adhesió i la gratitud de tots pels desvetllaments en l'exercici del ministeri universal que ara comença. Personalment repeteixo moltes vegades, i així ho aconsello també a uns altres, una breu oració que tantes vegades vaig escoltar dels llavis de sant Josepmaria Escrivá: "Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam".

10 de maig de 2005